

NEDERLANDSE EDITIE

FIVE BROTHERS

NEW YORK TIMES BESTSELLERAUTEUR
PENELOPE DOUGLAS

HOOFDSTUK 1

KRISJEN

Trek er 's nachts niet in je eentje op uit. Ik pak de zoom van mijn geruite rok vast en kijk achterom. De donkere, verlaten straat verdwijnt in een zwarte leegte, als een tunnel onder het bladerdak. Het maanlicht is net fel genoeg om de bladeren blauw te laten lijken, en de oktoberbries blaast mijn haar tegen mijn wang. Ik kijk weer voor me uit en loop door. Mijn hart bonkt in mijn borst.

Trek er 's nachts niet in je eentje op uit.

Ik geloof niet dat mijn ouders me ooit dergelijk advies hebben meegegeven. Maar toch hou ik me eraan. De wereld is vol gevaar. We lopen steeds het risico dat mannen ons pijn doen, gewoon omdat ze dat kunnen. Omdat we het hen zagezegd te makkelijk maken. Wij vrouwen horen niet al te gespied of slim te zijn. We horen niet te weten hoe we met geld moeten omgaan, noch hoe we ons door een menigte moeten bewegen, of de weg moeten vinden in een stad of luchthaven of een auto moeten kopen. Zit er een man bij je in de wagen? Dan laat je hem rijden. En ga je naar een restaurant? Dan dient de reservering op zijn naam te staan.

Dat zijn de dingen die mijn ouders me wél hebben meegegeven.

In het leven draait alles om macht. En hoewel ik beslist niet machteloos was, had ik al snel door dat mannen me leuker vonden als ik die macht verborgen hield.

De weg is aan weerskanten omgeven door bos, en het voelt alsof ik bekeken word door figuren die er niet zijn. Figuren die verstopt zitten in de bomen. En naar me kijken. Alsof het gevaar met opzet wacht totdat we onbeschermd zijn.

In horrorfilms weet de seriemoordenaar het toch ook altijd

wanneer zijn doelwit niet bij haar vriendengroepje is?

Maar in plaats van bang te zijn, kijk ik omhoog, naar de nachtelijke hemel. Die biedt zulke heldere sterren dat ik alsnog blij ben dat ik alleen buiten ben. Op deze donkere weg, ver weg van alle stadsverlichting.

Ik klem mijn schoolrok in mijn vuisten. Mijn zachte shirt plakt aan mijn klamme huid en mijn borsten schuren tegen de stof.

Over een paar maanden zal Jupiter weer zichtbaar zijn. Wat er in deze tijd van het jaar zoal te zien is, ontgaat me, maar het is al fijn om überhaupt iets te zien. Want tijdens het orkaanseizoen is het in de kuststadjes van Florida altijd bewolkt.

‘Heb je een lift nodig?’ roept iemand plots.

Ik hoorde de auto niet aankomen. Met een ruk richt ik mijn hoofd op en ik voel mijn hart een slag overslaan. Ik staar naar de truck en zie hoe twee groene ogen me vanachter het stuur gadeslaan. Ik ga op het grind naast de weg lopen, waarop hij langzaam naast me komt rijden.

Zijn arm bungelt uit het raampje. Hij heeft geen shirt aan. Iedere centimeter van zijn ontblote borst, nek en spieren is gebruind.

Hij werkt buiten. En zo te zien doet hij dat vaak zonder shirt, want zijn huid vertoont nergens kleurverschil. Het is een jongen van de andere kant van het spoor.

Zijn zwarte haar zit verborgen onder een omgekeerde baseballpet en zijn ogen glanzen op de manier die ik inmiddels zo goed ken. Mannen keken al zo naar me toen dat nog niet eens gepast was.

Ik slik. ‘Nee, bedankt.’

Ik loop door en wacht tot hij het gaspedaal indrukt om verder te rijden, maar dat doet hij niet. De spieren in mijn dijen spannen zich aan, klaar om weg te rennen. Ik blijf lopen en voel zijn ogen in mijn rug prikken.

‘Weet je wat een meid zoals jij nodig heeft?’ zegt hij, en ik zie vanuit mijn ooghoek hoe zijn truck dichterbij komt. ‘Een vriendje.’

Een lok van mijn kastanjebruine haar deint mee met de wind en valt dan weer langs mijn gezicht. Ik knijp opnieuw in mijn rok. De uiteinden van mijn witte shirt reiken bijna tot aan de rand ervan.

‘Iemand die voor je zorgt en je rondrijdt,’ gaat hij verder. ‘Zou je graag een man willen?’

Zijn woorden klimmen langs mijn huid omhoog. Ik kijk naar de weg voor me. Nog meer duisternis. Nog meer leegte. Niemand weet dat ik hier ben.

'Kom hier,' zegt hij bijna fluisterend.

Mijn mond wordt droog.

Het is geen vraag.

Zijn portier gaat krakend open. Ik blijf staan, draai me langzaam om en zie hoe hij uit de cabine springt.

Rennen.

Hij laat het portier open, drukt zijn kin tegen zijn borst en komt behoedzaam op me af. Alsof ik een hond ben die hij moet aanlijnen voordat ik ervandoor ga.

Rennen, zeg ik tegen mezelf.

Ik deins terug, maar hij steekt zijn hand uit en vangt de haarlok die langs mijn gezicht hangt.

Hij kijkt er niet naar. Hij kijkt in mijn ogen.

Hij is jong. Niet veel ouder dan ik, maar wel een stuk groter.

Breder.

Te dichtbij.

Ik draai me om, maar nog voordat ik een stap kan zetten, grijpt hij me vast en trekt hij me tegen zich aan. Ik hap naar adem en voel hoe hij zijn ene hand op mijn borst legt en de andere tussen mijn benen laat glijden.

Hij ademt in mijn oor en streelt mijn spleetje door de stof van mijn ondergoed heen.

'O god, je hebt iets lekkers voor me, of niet soms?' zegt hij met een kreun.

Ik kronkel en jammer. 'Nee...'

Hij steekt zijn hand in mijn slipje en streelt mijn clit. Ik hoor hoe hij lucht door zijn tanden naar binnen zuigt. 'Stap in de truck.'

Hij draait me om en laat me los, maar voordat ik het op een lopen kan zetten, duwt hij me al in de richting van zijn voertuig. 'Ik ben je man nu, liefje.'

Ik kijk om me heen terwijl hij me vooruit duwt. Het open portier verspert me de weg aan de linkerkant, zijn lichaam aan de rechterkant. Ik kruip in de truck, draai me om en schuif zo ver mogelijk naar achteren, totdat mijn rug het portier raakt.

Ik reik naar de hendel, maar het autoslot klikt vast voordat ik eraan kan trekken. Ik beweeg de hendel tevergeefs op en neer en probeer uit de wagen te komen, maar zijn ogen zijn op mij gericht. Hij stapt in en trekt het portier achter zich dicht. Ik verstijf en knijp mijn dijen tegen elkaar.

Zijn blik glijdt langs mijn lichaam, over mijn benen en al het andere dat te zien is door mijn opgestroopte rok. Ik trek hem terug naar beneden.

‘Godverdomme,’ mompelt hij, terwijl hij met zijn tong door zijn mond rolt. Hij start de truck en geeft gas.

‘Waar breng je me heen?’

‘Ergens waar ik mijn nieuwe vriendin de nodige aandacht kan schenken,’ antwoordt hij.

Zijn ogen dansen terwijl hij op de weg let. Er loopt een druppel zweet over zijn borst. Ik kijk toe hoe die druppel over zijn golvende buikspieren rolt.

Zijn donkere haar is zwarter rond zijn oor, waar het samenplakt van het zweet. Ik zie hoe hij op zijn onderlip bijt terwijl hij voor zich uit staart. Een gladde, jonge keel. Elke spier gespannen terwijl hij met gestrekte arm het stuur vastklemt. Geen tattoos. Alleen een litteken boven zijn wenkbrauw – een klein sneetje waar geen haar meer groeit.

Ik begraaf mijn nagels in de stoel.

Misschien moest ik beter mijn best doen om te ontsnappen. Hem slaan. Of schoppen.

Hij rijdt een grindpad op en slaat dan scherp linksaf, naar een klein terrein dat omgeven is door bos. Mensen komen hier vaak rijden met hun quads. Er lopen verschillende parcours door de bossen.

Maar ’s nachts is het terrein volledig verlaten.

We zijn de enigen hier.

Hij parkeert de wagen en zet de motor af, waardoor de cabine bijna in volledige duisternis wordt gehuld.

Ik voel hoe hij mijn enkels vastgrijpt en me van de stoel trekt. Hij knielt tussen mijn benen en buigt over me heen.

‘Ik wil naar huis,’ zeg ik.

Hij antwoordt niet.

Hij reikt onder mijn rok, schuift mijn slipje langs mijn benen naar beneden en staart naar mijn naakte huid. ‘Mijn God, wat ben jij een mooie kleine bitch, zeg.’

Hij duwt mijn shirt omhoog, buigt voorover om op een van mijn tepels te zuigen en streelt tussen mijn benen.

‘Mmm,’ kreunt hij.

Ik grijp zijn pols vast en probeer zijn hand die tussen mijn benen zit weg te halen, maar zijn spieren spannen zich aan, waardoor ik er onmogelijk beweging in krijg. Hij likt aan mijn tepel en richt zich daarna op de andere. Kermend duw ik tegen zijn borst, maar hij negeert me volkomen en jaagt zijn eigen genot na.

Alsof hij me niet ziet.

Alsof ik niet meer dan een speeltje ben.

Hij neemt mijn tepel tussen zijn tanden, en er trekt een schok van mijn buik naar het plekje tussen mijn benen. Ik laat hem los en reik naar de taille van mijn rok.

‘Je natte poesje is helemaal klaar voor me, of niet soms?’ kirt hij.
Reken maar, schat.

Ik grijp het heft van het mes dat in mijn rok verborgen zit, zwaai mijn arm omhoog en duw het lemmet tegen zijn keel.

Hij verstijft.

Ik glimlach zelfvoldaan.

Zijn gezicht zweeft nog steeds boven mijn borst en ik voel zijn hete ademhaling versnellen tegen mijn huid. Ik til mijn hoofd op en het voelt alsof ik zweef wanneer ik het mes naar zijn gezicht breng.

‘Ga van me af.’

God, de manier waarop hij gewoon stopte... was geweldig.

Nu kan ik met hem doen wat ik wil.

Hij gaat langzaam overeind zitten. Ik volg zijn beweging en hou het mes tegen zijn keel gedrukt. Ik gooi een been over zijn dijen en ga schrijlings op zijn schoot zitten.

‘Handen tegen het plafond,’ beveel ik.

Hij tilt zijn handen op en haalt amper adem wanneer hij ze boven zijn hoofd plaatst.

Het stuur drukt in mijn rug. Ik leun tegen hem aan. Mijn stijve tepels priemen door mijn shirt en drukken tegen zijn warme borstkas.

Hij houdt zijn adem in wanneer ik mijn vrije hand in zijn broekzak laat glijden. Ik trek er een paar opgevouwen bankbiljetten uit, hou ze omhoog en steek ze daarna met een glimlach in het zakje van mijn shirt.

Ik druk het mes nog wat harder tegen zijn keel. ‘Handen achter je hoofd.’

Hij staart me aan met een doordringende blik, maar doet uiteindelijk wat ik hem opdraag.

Ik zou kunnen ontsnappen. Misschien dat hij niet eens probeert om me vast te grijpen of om mijn wapen te pakken. Een vent als hij – knap en eraan gewend dat hij kan krijgen wat hij wil – vindt mij waarschijnlijk niet eens de moeite waard om achterna te jagen.

Ik zou weg kunnen gaan.

Maar dat doe ik niet.

Ik rol met mijn heupen over de bobbel in zijn spijkerbroek en laat mijn hand over zijn borst glijden.

‘Alhoewel,’ zeg ik plagend. Ik duw mezelf overeind, zodat de borst die door mijn shirt priemt op gelijke hoogte komt met zijn

mond. 'Je bent gemaakt voor plezier, hè?'

Ik duw me in zijn mond en hij grijpt de uitnodiging met beide handen aan. Hij wurmt de kraag van mijn shirt naar beneden, ontbloot een borst, neemt hem in zijn mond en zuigt. Zijn hete tong knabbelt zacht plagend aan mijn tepel. Ik grijp de achterkant van zijn nek vast om te voorkomen dat hij ophoudt.

Ik buig voorover om hem te kussen en fluister tegen zijn lippen: 'Doe je spijkerbroek open en haal hem eruit.'

Hijgend en kreunend rol ik mijn heupen tegen hem aan, terwijl hij zijn riem lostrekt en zijn broek openritst.

Wanneer hij mijn heupen wil vastgrijpen, druk ik het mes tegen zijn keel. 'Raak me niet aan.'

Hij trekt zijn handen terug, waarna ik zijn mond aanval. Het warme, harde vlees van zijn pik strijkt langs mijn clit.

Ik staar in zijn ogen. 'Wil je me nog steeds?' fluister ik.

Hij knikt. Zijn mond hangt open en hij haalt zwaar adem. 'God, ja.'

Ik blijf plagend met mijn heupen op en neer rollen, maar hij is klaar om ervoor te gaan. Hij reikt naar het handschoenenkastje achter me, terwijl ik mijn lippen tegen zijn keel druk en een spoor van kusjes van zijn kaak naar zijn slaap trek.

Maar dan verstijft hij, en ik stop met kussen.

Ik kijk achter me en zie hoe hij een doosje condooms ondersteboven houdt. Alsof het leeg is.

Hij gooit het op de grond en rommelt door de inhoud van het handschoenenkastje, waarschijnlijk op zoek naar het condoom dat uit het doosje is geglipt. Er vallen papiertjes, zakdoeken en gereedschap waarvan ik de naam niet ken op de grond, maar wanneer hij eindelijk ophoudt met rommelen, heeft hij nog steeds niets gevonden. Niets.

Hij heeft geen bescherming.

Ik verstijf. 'Er moeten er nog twee in zitten,' zeg ik.

Hij kijkt me aan met een gepijnigde blik in zijn ogen en haalt zijn hand nog eens door het compartiment, maar tevergeefs.

Ik laat mijn handen van zijn lichaam vallen. 'Trace...'

Hij gaat rechtop zitten, leunt achterover en vouwt zijn handen om zijn achterhoofd. 'Shit,' mompelt hij naar het plafond.

Mijn maag keert zich om. We zijn drie dagen geleden nog bij elkaar geweest. Er moeten nog twee condooms in dat doosje zitten. Zijn broers gebruiken deze truck niet.

Ik probeer zijn blik te vangen, maar hij kijkt me niet aan. 'Meen je dat nou?'

Zonder op zijn antwoord te wachten, klim ik van hem af en ga terug op mijn stoel zitten. Ik leg het mes neer.

‘Toe,’ zegt Trace op zachte toon. ‘Niet boos zijn, Krisjen.’ Hij wil mijn hand vastpakken, maar ik trek hem snel terug en doe de knoopjes, die ik daarstraks had losgeknoopt om mijn rol als sexy aas op een donkere verlaten weg te kunnen spelen, weer dicht.

Trace aarzelt, maar de sfeer is weg. Hij ritst zijn broek dicht en maakt zijn riem vast. Ons kleine rollenspelletje maakt plaats voor de realiteit. Ik ben weer achttien, afgestudeerd aan de katholieke school, en hij is twintig, en probeert een van de beste vriendinnen van zijn zus te houden, omdat hij weet dat we elkaar nog wel vaker zullen zien.

‘Toe, geef me hier nou geen rotgevoel over,’ zegt hij zacht. ‘Ik ben er ook niet vanuit gegaan dat jij het exclusief met mij doet. Je bent niet verliefd op me, toch? Ik ben een idioot.’

Ik sluit mijn ogen, maar moet bijna lachen. Hij is inderdaad een idioot.

En ik ben niet verliefd op hem.

Alleen kan ik mezelf nu niet langer voor de gek houden. Ik beteken niets voor hem. Ik ben waarschijnlijk gewoon de enige die vanavond op zijn appjes heeft gereageerd.

Maar ik mocht hem. Hij ging mee in mijn fantasieën. Fantasieën waarin ik mijn aanvaller weet te overmeesteren.

Ik buig mijn hoofd en wrijf in mijn vermoeide ogen.

‘Krisjen, echt.’ Hij pakt mijn hand vast. ‘Het spijt me. Ik wist niet dat het zo was tussen ons.’

‘Je hoeft je niet te verontschuldigen,’ zeg ik tegen hem, terwijl ik mijn hand terugtrek en me nog zieliger voel. ‘Je hebt gelijk. Het is niet alsof we gaan trouwen.’

Ik ontmoet zijn blik en zeg zijn naam in mijn hoofd. Trace Jaeger.

En Milo Price. Mijn ex-vriend. De twee mannen waarmee ik naar bed ben geweest.

Ik had altijd gedacht dat het er maar één zou zijn. Toen ik twaalf was, droomde ik van een ware liefde met passionele kussen op een klif aan zee en een jurk die in de wind wappert. Hij zou een dichter zijn. En stiekem ook een hertog. Met een kasteel. Ik dacht echt dat dat was wat er zou gebeuren, omdat ik grote ideeën had en toen nog niet besepte dat ik op zoek was naar aandacht.

Maar dat is dus niet wat er gebeurde. Ik was een tweedejaars en werd door een paar vrienden meegevraagd naar het schoolbal, waar ik in het bed van een vreemde mijn maagdelijkheid verloor aan

mijn vriendje. Na elf minuten was het afgelopen.

Ik ben met twee mannen naar bed geweest.

En er gaan er nog volgen.

Trace gaat niet de laatste zijn.

‘Andere kerels zullen doen wat jij met me doet,’ mompel ik.

‘Op dezelfde manier als ik?’

‘Wellicht nog beter.’

Hij snuift en leunt achterover in zijn stoel. ‘Nou, als je over vijf of tien jaar even aan je echtgenoot wilt ontsnappen, mag je altijd langskomen voor een potje heerlijke, geile seks.’

Hij probeert me aan het lachen te maken, maar zonder succes. Ik kijk uit het raam. Over tien jaar. God, zal ik hem dan nog steeds nodig hebben om te voelen dat ik leef?

Er schiet een beeld door mijn hoofd, maar ik besef bijna meteen dat het niet mijn moeder is, maar ik. Met haar kapsel. In haar kleren. In haar leven.

Hij probeert mijn hand te pakken. ‘Kom hier.’

Ik protesteer.

‘Kom hier,’ fluistert hij.

Maar ik trek voorzichtig mijn hand terug voordat hij hem kan pakken.

Trace is een people pleaser. Hij haat het als mensen boos op hem zijn. Dat krijg je als je jaren aan een stuk vier tornado's van oudere broers hebt moeten ontwijken.

Macon, Army, Iron en Dallas.

Zijn zus Liv heeft een relatie met mijn beste vriendin Clay, maar Liv is vrij kalm in vergelijking met de rest van de Jaegers. Dat komt *ongetwijfeld* doordat ze jaren aan een stuk vijf tornado's van oudere broers heeft moeten ontwijken, van wie ze stuk voor stuk houdt.

Hun ouders stierven binnen twee maanden na elkaar, meer dan acht jaar geleden. De oudste, Macon, moest het leger verlaten om thuis voor zijn broers en zus te zorgen. Trace heeft enkel nog herinneringen aan zijn oudere broers.

‘We kunnen uit eten gaan?’ vraagt hij. ‘Je hebt mijn geld op zak.’

‘Je zakgeld, bedoel je?’ Ik pluk het bundeltje biljetten uit mijn borstzakje – aan de buitenkant zit een briefje van twintig. Hem kennende, zit er eentje van één aan de binnenkant. Ik geef het hem terug en trek mijn ondergoed aan.

Hij steekt de biljetten in zijn broekzak. ‘Ik kan prima zelf de kost verdienen, hoor.’

Mm-hm. ‘Ik ga niet met je uit eten omdat jij je schuldig voelt.’

‘Nou, voor seks ben ik anders ook nog steeds te vinden,’ voegt

hij er met een stralende glimlach aan toe. 'Ik bedoel, dit was uiteindelijk allemaal jouw idee, en je hebt me aardig opgewonden.' Hij wijst naar de erectie in zijn spijkerbroek. 'Het deel waar je me beroofde, was echt geil.'

Ik dwing mezelf te fronsen, boos op mezelf dat ik eerst had willen glimlachen. Hij doet echt heel hard zijn best om me op te vrolijken. En om de een of andere reden voel ik de behoefte om hem te laten weten dat zijn pogingen gewaardeerd worden.

Blijkbaar ben ik ook een *people pleaser*.

'Ik probeerde stoer te zijn, zoals je zus en Clay,' mompel ik plagend.

Ik dacht dat ik goed bezig was, maar daar ben ik nu niet meer zo zeker van.

Hij raakt mijn gezicht aan. 'Ik ben blij dat je geen gewelddadig type bent,' zegt hij stiller. 'Ik vind het fijn dat je zo zachtmoedig met mensen omgaat. Dat moet je niet willen veranderen.'

Dat is lief van hem, maar zachtmoedig zijn heeft me nog nooit iets goeds opgeleverd. Het maakt me alleen maar een gemakkelijk doelwit.

'Je moet nooit veranderen, oké?'

Ja, oké, wat jij zegt.

'Breng me nou maar naar jouw huis.' Ik stroop mijn mouwen omhoog en doe mijn gordel om. 'Ik moet mijn auto ophalen.'

'Krisjen...'

'Het is al goed, Trace.' Ik kijk hem niet aan. 'We zijn geen koppel. Zijn we nooit geweest.'

Ik heb tegen mezelf gelogen. Ik heb het mezelf aangedaan.

Ik ben er vrij zeker van dat ik vanaf het begin niet meer dan een seksmaatje ben geweest. Op een nacht, afgelopen lente, volgde ik Clay over het spoor naar Sanoa Bay, de oorspronkelijke nederzetting van St. Carmen.

Officieel maken we allemaal deel uit van St. Carmen, maar de mensen in de Bay – waar Trace en zijn familie wonen – horen dat niet graag. Zij zijn gehecht aan hun land en willen autonoom blijven.

Zij zijn wild.

Wij verbergen alles.

Zij zijn arm.

Wij niet.

Zij komen uit het moeras.

Wij komen uit St. Carmen.

Clay werd verliefd op Liv, de bad girl uit de achterbuurt, en ik

begon een waanzinnige affaire met een van haar broers.

Maar het was nooit liefde zoals tussen Liv en Clay. Trace denkt niet aan me als ik zijn bed heb verlaten, en als ik helemaal eerlijk ben, denk ik ook niet zo vaak aan mezelf.

Hij draait de sleutel om in het contact en start de motor. Enkele tellen later rijdt hij de weg op en slaat hij linksaf, in de richting van het moeras.

We rijden langs de poort van mijn huis, en ik kijk even omhoog om te zien of de bovenlichten nog steeds uit zijn. Trace slaat rechtsaf, rijdt de donkere laan op en slaat dan nog een keer linksaf, de brug over en het moeras in.

Ik pak mijn telefoon en app mijn broer.

Ik: Ik ga even langs de Bay om mijn auto op te halen. Ben snel thuis.

Marshall is bijna dertien en heeft meestal een koptelefoon op. Hij hoort het niet als Paisleigh wakker wordt. Er verschijnt een appje.

Marshall: Hoe wist je dat ik de oude iPad had?

Ik lach in mezelf.

Ik: Omdat je slim bent, zoals ik.

Toen ik hem twee uur geleden in bed had gestopt, had ik al zijn technologie meegenomen. Behalve dat ene apparaat waarvan hij dacht dat het nog geheim was. Misschien had ik het toch moeten meenemen. Als mijn ouders strikter waren geweest met mijn bedtijd, dan zat ik nu misschien op de universiteit, zoals al mijn vrienden.

Maar goed, Mars doet toch gewoon waar hij zin in heeft. Ik ben net streng genoeg om hem te doen inzien dat ik het belangrijk vind dat hij voldoende slaapt, maar niet streng genoeg dat hij dingen voor me gaat achterhouden. Er zullen in de toekomst nog grotere gevechten volgen dan de strijd rond iPads en mobieltjes.

Als hij ook maar een beetje op mij lijkt, tenminste.

Ik: Ik hou van je. Geef Jason een knuffel van me.

Marshall: Laat mijn kussen erbuiten, stuurt hij terug.

Ik lach hardop en zie vanuit mijn ooghoek dat Trace naar me kijkt. Mijn broer heeft een kussen met Jason Momoa's gezicht erop. Het is een knap ding. Mijn telefoon vibreert.

Marshall: Mooie bloemen, trouwens. Mam heeft ze uit de vuilnisbak gehaald.

Ik: En ik heb ze er meteen daarna weer in gegoooid. Slaap lekker. Ik hou van je.

Ik stop mijn telefoon terug in mijn zak en draai het volume van Trace' radio omhoog, terwijl hij me wegvoert van de witte rozen die bij mij thuis in de vuilnisbak liggen.

Ik vind het fijn om bloemen te krijgen, maar niet van vreemde mannen.

Ik overweeg om mijn vader en grootouders op de hoogte te brengen van het feit dat mijn moeder me wil uithuwelijken. Al betwijfel ik of hen dat iets zal kunnen schelen.

En ik ben niet van plan om mijn vader om gunsten te vragen. Hij wil ons niet onderhouden. Dat mijn moeder de familie voor de afgrond probeert te behoeden door mij aan een rijke man te koppelen, boeit hem vast niet.

Regendruppels spetteren tegen de voorruit. Ik draai het autoraampje naar beneden en adem de geur van de wind in. De lichtjes van St. Carmen en de zachte gloed van de gaslampen op Main Street verdwijnen in mijn achteruitkijkspiegel wanneer Trace de brug af rijdt. De auto stuitert over de weg. De kiezelsteentjes knarsen luid onder de banden wanneer hij door het wilde landschap van de Bay rijdt.

In schuurtjes die hier al honderd jaar staan, kun je de beste stoofpot en zeevruchten van de streek eten. We rijden langs verwaarloosde terreinen, waar de donkere veranda's van verborgen huizen door de struiken heen piepen.

Ik wrijf mijn handen samen in mijn schoot.

Een deel van mij slaapt tot ik hier kom. Misschien heeft het te maken met de hitte, die ik hier net iets meer voel. Of met het land, dat er zo chaotisch en overheerst uitziet – alsof de bomen proberen om het terug te winnen.

Honderden jaren lang maakten het Seminole-volk en de Spanjaarden aanspraak op dit gebied. Ze hebben hier gevochten, gewoond, oorlog gevoerd en uiteindelijk een gemeenschap uitgebouwd.

Toen er nog meer Europeanen arriveerden, die het moeras en het prachtige uitzicht op de zee begeerden, vormde de Bay zijn eigen natie – een muur tegen de buitenwereld.

Gemeenschappen stoppen met samenwerken wanneer ze daar niet langer een reden toe zien, maar de Bay is uniek. Na vijfhonderd jaar vechten de inwoners nog steeds om te overleven. Dat ene gemeenschappelijke doel houdt hen samen.

St. Carmen heeft ook passie, maar het is er niet half zo leuk.

Trace snelt over de onverharde weg. Hij rijdt enkele huizen en bedrijven aan Main Street voorbij, maakt een scherpe u-bocht en stopt dan voor zijn huis. Een zestal trucks en andere voertuigen staan buiten geparkeerd, en er brandt licht achter de ramen op de benedenverdieping.

We stappen uit en ik werp een blik op het hek. Mijn Rover staat nog steeds waar ik hem heb achtergelaten.

‘Klootzak!’ roept iemand binnen in het huis. ‘Ik had wel dood kunnen zijn!’

Ik haal diep adem. *Iron Jaeger*. Een van Trace’ oudere broers.

Ik ken zijn stem door middel van eliminatie. Hij is de enige die ik nog nooit echt heb horen schreeuwen, en ik weet hoe de andere jongens klinken. Als het Macon, de oudste, was geweest, zou ik me nu waarschijnlijk omdraaien en weglopen.

Enkele jongens komen uit de voordeur gestormd. Ze rennen over het voetpad, de regenachtige weg op. Hun vriendinnen staan lachend bij de wagens te wachten terwijl ze zich afschermen voor de regen.

Het huis vibreert door muziek en laat de Seminolevlag wapperen, die boven de garagepoort hangt. Langs het oude roze stukwerk van de vervallen Spaanse villa klimmen klimop en mos omhoog. Ik adem zoals altijd diep in, want je kunt de lucht hier proeven.

Als ik door de boog van de zware houten voordeur stap, hoor ik hoe een van de luiken op de tweede of derde verdieping tegen het huis klappert. Gegil doorklieft de lucht, en ik krimp ineen wanneer er nog meer mensen op ons komen afgestormd.

Trace trekt me in zijn armen, uit de weg van de menigte die zich langs ons heen de voordeur uit duwt. De muziek stopt.

‘Wat is er verdomme aan de hand?’ mompel ik.

Het is niet Trace, maar Army Jaeger, de tweede oudste, die antwoordt: ‘Er is een alligator in het zwembad gekropen.’

Hij trekt een T-shirt aan. Zijn zwarte haar is doorweekt. Er druipt water over de enorme octopustattoo die van zijn schouder

naar de linkerkant van zijn borst loopt. Ik dacht vroeger altijd dat hij met opzet in ontbloot bovenlijf rondliep – omdat hij weet hoe goed hij eruitziet zonder shirt – maar intussen ben ik erachter gekomen dat hij het doet om tijd te besparen. Als hij niet bezig is met de problemen van zijn broers, dan wel met zijn babyzoontje. Hij is achtentwintig en de enige met een kind.

‘Iron viel erin toen we de alligator eruit probeerden te halen,’ voegt hij eraan toe.

Dat verbaast me niets. Er is altijd wel één Jaeger die op het randje van de dood verkeert.

‘Is iedereen in orde?’ vraag ik.

Hij wuift mijn vraag weg en pakt een baseballpet vanachter de kapstok. Zijn donkere haar glinstert van het water. ‘Ja, hoor, maar hou je ogen open. De alligator is ontsnapt. Misschien hangt hij hier nog ergens rond. We gaan hem zoeken.’

Geweldig. Ik kijk om en zie hoe Iron zijn biertje achterover kapt. Zijn spieren zijn gespannen en zijn kleren zijn doorweekt. Zijn zwarte haar is naar achteren gekamd. Hij laat het sinds de zomer groeien. Zijn huid is nog steeds diep gebronsd, en de ader in zijn nek puilt uit onder zijn tattoo.

Maar dan verschijnt ineens een andere Jaeger. ‘Fantastisch,’ zegt Dallas op sarcastische toon. ‘Trace roept, en jij komt aanrennen.’

Dallas’ groene ogen kijken me altijd aan alsof hij zich inbeeldt dat ik levend in brand sta.

Ik richt mijn aandacht op de restanten van het feestje en de schade in de woonkamer. ‘Nou nee, we zijn met de auto gekomen.’

Trace grinnikt en gooit een zaklamp naar zijn broer. ‘Wees voorzichtig.’

Dallas vangt het ding op, strijkt zijn haar naar achteren en zet een baseballpet op. Hij is een jaar ouder dan Trace. Eenentwintig. En hij mag mij niet.

Hij mag mij écht niet.

Army, Iron, Dallas en Trace. Dat is vier.

Army’s zoontje, Dex, ligt boven te huilen.

‘Waarom is dat kind nog wakker?’ blaft Dallas.

‘Omdat jullie allemaal te veel fucking kabaal maken,’ gromt de vader, terwijl hij in de richting van de deur loopt.

Een meisje roept hem achterna. ‘Army, serieus. Wil je dat ik in Livs oude kamer wacht of wat?’

Ik kijk naar haar halve paardenstaart en de felrode lippenstift die bij haar strakke rok en shirt past, en vouw mijn armen over mijn borst om de verfvlek te bedekken die ik eerder vanavond had

opgelopen toen ik Paisleigh hielp met schilderen.

‘Blijf uit de kamer van mijn zus,’ antwoordt Army.

Hij rent samen met Dallas de deur uit. Iron werkt de rest van zijn biertje naar binnen en maakt dan aanstalten om hen te volgen.

‘Hoe gaat het met je?’ vraag ik hem.

Hij kijkt me niet aan en schudt alleen zijn hoofd, waarna hij zuchtend het bierflesje neerzet.

Mijn grootvader is districtrechter en ziet Iron regelmatig terug in de rechtbank. Voor inbraak, diefstal, of, zoals onlangs, slagen en verwondingen. Iron vindt het leuk om op de vuist te gaan. Iets wat hij ook op vierentwintigjarige leeftijd nog niet is ontgroeid.

Maar deze zomer was zijn geluk helaas op. Zijn laatste arrestatie resulteerde in een borgtocht, een datum voor de rechtbank en uiteindelijk een pleidooi. Hij zal zijn straf moeten uitzitten. Volgende week moet hij zich aanmelden.

Ik heb niets met dat alles te maken, maar toch voelt het alsof ik hier niet hoor te zijn.

‘Iron, kom je?’ roept Dallas.

Iron werpt me een blik toe. In zijn ogen speelt een zweem van een glimlach, waardoor ze zachter lijken. Een zandloper met een slang er rondom heen siert de zijkant van zijn nek. Hij heeft nog een hele hoop andere tattoos. Ik heb ze nooit echt goed bekeken, maar ik weet dat hij een palmboom met de lengte- en breedtegraad van Sanoa Bay op zijn onderarm heeft staan, en een grote alligator links onder op zijn rug.

Hij haalt zijn schouders op. ‘Ach, ik heb toch niet veel beters te doen, hè?’

Ik schenk hem een halve glimlach. Ik heb hem altijd gemogen. Misschien zelfs nog meer dan Trace. Iron gedraagt zich helemaal anders bij vrouwen en kinderen. Ik heb ooit eens gezien hoe hij zijn motor parkeerde, de boodschappen van een oud vrouwtje in zijn zadeltassen laadde en ze bij haar thuis afzette, zodat zij ze niet tot daar hoefde te dragen. Dat was best grappig, want het vrouwtje dacht eerst dat hij haar boodschappen wilde stelen. Ze had zelfs geprobeerd om hem te slaan. Maar intussen spreken ze elkaar met de voornaam aan en brengt hij haar echtgenoot, die in een rolstoel zit, af en toe naar de fysio. Niet met de motor, natuurlijk.

Het geluid van startende motoren weerklinkt wanneer Iron, Dallas en Army vertrekken. Trace blijft achter, en ik heb geen idee waar Macon uithangt. De garagepoort was dicht toen ik hier aankwam. Als hij thuis is, dan is hij waarschijnlijk daar.

Geen ouders.

Slechts vijf broers.

Die allemaal in hetzelfde huis wonen.

Ik denk dat sommige van hen graag een eigen stek zouden willen, maar gewoon niet weten wat ze zonder elkaar moeten beginnen.

‘Wil je iets drinken?’

Ik werp een blik op Trace, die net twee bierflesjes opendraait. Om zijn rechterpols is een ijzeren zandloper waar een slang omheen kronkelt vastgemaakt met drie leren bandjes. Al zijn broers dragen dezelfde armband. Het is het Tryst Six-familiewapen. Tryst naar hun moeder, Trysta, en zes omdat er zes kinderen zijn. Wie die naam heeft verzonnen, weet ik niet, maar ik weet zeker dat ze die niet zelf hebben uitgekozen.

Trace steekt een flesje naar me uit. Ik haat bier en heb hem dat sowieso al eens gezegd.

‘Waar zijn mijn sleutels?’ vraag ik.

‘Je weet waar ze zijn.’

Hij houdt in elke hand een flesje en neemt een grote slok uit eentje ervan.

Ik knipper naar hem. ‘Wil je ze dan alsjeblieft gaan halen? Als een echte heer?’

De laatste keer dat ik hier was, zijn we met hun boot uit varen geweest en heeft hij me achteraf naar huis gebracht. Maar nu heb ik toch echt mijn auto nodig.

‘Volgens mij ben je nog wat andere spullen vergeten. Je kunt beter even gaan kijken.’

Ik trek een wenkbrauw op en doorzie zijn plannetje om me in zijn kamer te krijgen. Ik begin de trap op te lopen. ‘Mijn vibrator, bedoel je?’ Ik grom. ‘Die heb ik hier al vaker gebruikt dan thuis.’

‘Wat onbeschoft.’

Hij loopt achter me aan de trap op, en ik moet mijn best doen om mijn lach in te houden. Ik kreeg bijna nooit een orgasme als ik met Trace neukte, maar om eerlijk te zijn, verwachtte ik dat ook niet.

En daarbij... het is niet alsof hij die keren erg zijn best had gedaan.

Ik heb ergens gelezen dat het merendeel van de vrouwen niet klaarkomt door penetratie alleen, dus ik ging ervan uit dat ik een van die vrouwen was.

Soms liet ik hem wat vertragen zodat ik mezelf naar het hoogtepunt kon toewerken. Dus ja, ik heb mijn vibrator al enkele keren moeten gebruiken.

Hij kan wel goed kussen. Het voelde goed om hem aan te raken en dicht bij hem te zijn. Een tijdlang hielp het me zelfs om mijn problemen te vergeten.

Een tijdlang.

Bovenaan de trap passeer ik de kamer van zijn zus, en ik glimlach een beetje, omdat ik weet dat ik haar over een paar weken terug zal zien als ze naar huis komt voor Thanksgiving. De badkamer en de kamer van Macon liggen aan de rechterkant. Zijn deur is ook gesloten. De kamers van Iron en Dallas liggen verderop, aan de linkerkant, recht tegenover die van Trace.

De deur van Army's kamer is dicht. Zijn zoontje is opgehouden met huilen. In de verste uithoek van de gang is er nog een deur, die altijd gesloten is. Ik heb daar nog nooit iemand naar binnen of naar buiten zien gaan.

'Waarom wilde je niet naar het feest komen?' vraagt Trace, terwijl hij me zijn kamer in volgt. Ik loop naar zijn bureau, dat een dumpplaats voor afgedankte troep is geworden.

Ik rommel door de spullen, op zoek naar mijn sleutels. 'Bedoel je het feestje van vandaag of van gisteren?'

Ik kijk kort in zijn groene ogen en zie dat hij glimlacht. Ik voel de vertrouwde vinders in mijn buik en wend snel mijn blik weer af. Die makkelijke glimlach was wat me zes maanden geleden had overgehaald tot dit avontuurtje.

'Ik heb heus wel wat meer te doen dan jou te neuken, Trace.'

Beneden hoor ik een paar deuren dichtslaan. Het huis vervalt tot stilte en het geluid van motoren vervaagt.

'Ach, kom nou, miss Conroy.' Hij zet een van de bierflesjes neer en slaat een arm om mijn middel. 'Je vindt het geweldig om naar de bediendenvertrekken te komen en je te laten bedienen.'

Ik schud mijn hoofd terwijl ik een viskoffer optil en een vettig auto-onderdeel loswrik. 'Je hebt me niet nodig,' zeg ik hem. 'Er zijn meer dan genoeg meisjes in de buurt.'

Ik werp een blik op het rommelige bed.

Hij vlijt zijn neus tegen mijn oor. 'Ik stel me graag voor hoe het zal zijn als ik je in de stad tegenkom, ergens in de komende vijftig jaar,' zegt hij me. 'En jij je als een lieve, zuiderse echtgenote zult gedragen. Ik zal de enige zijn die weet hoe je echt bent. Ik zal je zien. En jij zult mij zien. En wanneer we aan elkaar voorbijlopen, zullen we met een glimlach aan dit moment terugdenken. De klok tikt, Conroy. Je kunt maar beter plezier maken, nu het nog kan.'

In zijn twintigjarige stem zit een luchtigheid die ik geweldig vind, maar me tegelijkertijd ook even doet stilstaan bij zijn

woorden. Hij gedraagt zich nooit serieus, en na zes maanden aan spelletjes spelen, begin ik te denken dat hij dat met opzet doet.

Ik stop met zoeken naar mijn sleutels. 'Je weet dat ik je zo niet zie, toch? Als een bediende, bedoel ik?'

Zijn familie heeft op dit moment meer geld dan de mijne. Mijn ouders zijn in een echtscheidingsstrijd verwickeld, en mijn vader heeft ons berooid achtergelaten. De Jaegers, daarentegen, zijn wellicht niet zo arm als ze doen uitstralen.

'Shh, verbreek de fantasie nou niet,' plaagt Trace.

Ik zie mijn sleutels op het nachtkastje liggen, pak ze beet en draai me naar hem om. 'Ik ga naar huis.'

'Kom je nog terug?'

De vraag overrompelt me.

Nee.

Ik kom niet meer terug.

Ik heb hier niets meer te zoeken. Het is tijd om me te herpakken. Ik heb een plan nodig. Een doel. De universiteit, misschien?

Ik heb nog steeds geen idee wat ik met mijn leven wil doen.

Ik wil geen advocaat, effectenmakelaar of ceo worden.

Het enige wat ik wil, is opstaan met het idee dat iemand me nodig heeft.

Ik wil een man die vol van me is. Die me begeert. En me nodig heeft.

Die dingen zal ik in Trace' slaapkamer nooit vinden.

'Misschien zie ik je nog wel eens in de stad,' zeg ik met een kleine glimlach. 'Ergens in de komende vijftig jaar.'

Hij legt een hand op mijn gezicht. Zijn neus strijkt bijna langs de mijne. 'Je hebt nog één goede herinnering nodig om met je mee te nemen.'

Ik draai mijn mond weg en wil net zijn hand wegduwen als iemand op de deur klopt. 'Trace?'

Het is een vrouwenstem.

De deur gaat open. Hij laat me los en ik kijk langs hem heen. Ik zie een brunette de kamer in gluren. Als ik het me goed herinner, heb ik haar daarnet nog beneden gezien met Army's date. Ik denk dat ze Carissa heet.

Ze ziet me en bijt glimlachend op haar onderlip. 'Hebben jullie iets nodig?' vraagt ze.

Ik staar haar aan. Hebben we iets nodig?

Waarom...

Ik draai me om naar Trace, maar hij staart me enkel aan.

Hij leunt voorover, zet zijn handen aan weerszijden van mij op het bureau en buigt zijn gezicht naar me toe. 'Zeg haar dat ik vanavond de jouwe ben.'

Wat?

Het duurt ongeveer anderhalve seconde voordat ik beseft dat zij zijn backupplan is. Ik duw hem weg en loop naar de deur.

Jezus. Dus ofwel claim ik hem, ofwel doet zij het?

Ik zwaai de deur open, waarop het meisje aan de kant gaat en zegt: 'Je mag gerust blijven, hoor. Dan kunnen we samen plezier maken.'

'Dat durft Krisjen niet,' zegt Trace, alsof ik er niet ben. 'Of wel?'

Ik laat me niet provoceren. 'Ik durf het wel,' zeg ik met een blik in zijn richting. 'Misschien doe ik het ooit nog eens. Maar niet met jou.'

Ik loop de kamer uit en gooi de deur achter me dicht.

Klootzak. Ik kom heel even in de verleiding om zijn zus te bellen en mijn beklag over hem te doen, maar mijn trots houdt me tegen. Ze zou er toch niet van opkijken, en daarbij is ze stapelgek op hem.

Trace is altijd al een onverantwoordelijk type geweest, maar in tegenstelling tot Milo is hij een aardige gast. Niet erg attent, al had ik dat nooit persoonlijk opgevat. Ik hield niet van hem, dus ik maakte me er ook niet druk om.

Maar dit, dit was wel persoonlijk. Ik wist dat hij me niet zou missen als dit avontuurtje voorbij was, maar het is niets voor hem om het er nog eens extra in te wrijven.

Regen klettert tegen de ramen. Ik loop de trap af en merk nauwelijks hoe stil en donker het in huis is. Buiten flitst de bliksem. Ik klem mijn sleutels vast, open de voordeur en wil net naar buiten stappen, maar dan herinner ik me de alligator.

Mijn blik glijdt over de voortuin, helemaal tot aan het hek en de onverharde weg erachter. Ik zie de lichten van de brandweerkazerne en de garage aan de overkant van de straat, en hoor de muziek die binnen de muren van de bar links verderop weergalmt. De meeste auto's die daarstraks nog voor het huis stonden, zijn weg. Er is niets of niemand meer te bekennen.

Het zou fijn zijn als er iemand was om me naar mijn auto te brengen, maar ik weiger Trace om hulp te vragen. Ik trek de deur dicht, loop de voortuin in en ren naar mijn wagen. Er vallen regendruppels op mijn hoofd als ik om de voorkant van het voertuig heen loop. Ik wil hem ontgrendelen, maar dan merk ik dat er iets mis is. De auto staat niet helemaal recht. Mijn ogen glijden naar de voorband aan de bestuurderszijde. Op het moment dat ik

besef dat die lek is, zie ik het gat in het rubber. Het is onmogelijk te missen.

Grommend gooi ik mijn hoofd in mijn nek. 'Agh!'

Verdomme, Aracely. Ze is niet eens geïnteresseerd in Trace. Wat heb ik haar ooit misdaan?

Ik weet zeker dat zij het was. Vorige zomer heeft ze dezelfde rotstreek uitgehaald met mijn vriendin Amy. En dat had ik toen nog enigszins kunnen begrijpen, aangezien ze met Dallas en Iron naar bed was geweest. Allebei exen van Aracely.

Misschien irriteert het haar dat een meisje uit St. Carmen hier blijft slapen. En zich amuseert met háár mannen. Maar met Trace heeft ze nooit wat gehad. En ik dacht dat ze me mocht.

Of misschien had ze besloten me te verdragen in de veronderstelling dat ik uiteindelijk toch naar de universiteit zou vertrekken. Nu ik hier nog steeds ben, laat ze me weten dat mijn tijd om is. De wind steekt op en blaast de regen naar één kant. Ik klim in mijn wagen en haal mijn telefoon tevoorschijn. Ik bel het nummer van de takdienst op Maker Street, maar krijg geen antwoord. Ik hang op en probeer nog eens. Voicemail. Ik begin het nummer van Clay in te toetsen, maar stop halverwege. Ze moest deze avond werken. En ze heeft morgen les. Mijn duim blijft boven het telefoonscherm zweven. Mam, pap...Milo zou me komen halen. Dat weet ik zeker. Ze zouden me allemaal komen halen. Nou, ze kunnen de klere krijgen. Kun je rijden met een leuke band? Ik heb gehoord dat dat niet goed is voor de velgen (of zoiets), maar duw alsnog de knop in om de motor te starten. Ik zet de wagen in rijstand, duw het gaspedaal in en sla zo hard voorover dat ik het stuur vastgrijp. 'Verdomme,' flap ik eruit.

Ik zet de motor uit, ren terug de regen in en loop om de auto heen. De voorband aan de passagierskant is ook lek.

Ik gooi mijn handen in de lucht. 'Jezus, Aracely! Wil je dat ik vertrek, of probeer je me hier te houden?' roep ik naar de lege straat, terwijl ik me inbeeld dat ze dit alles vanuit het bos gadeslaat.

Verdomme nog aan toe!

Ik doe mijn wagen op slot, loop het huis in en storm de trap op. Wanneer ik de deur van Livs kamer openzwaai, blijf ik abrupt staan. Er ligt iemand op haar bed te slapen. Hij ligt met zijn gezicht naar beneden en zonder shirt. Ik heb geen idee wie het is, maar hier overnachten is dus geen optie.

'Kom op, zeg,' mopper ik binnensmonds.

Ik gris de deken van het voeteneind van het bed, doe de deur dicht en loop weer naar beneden. Ergens achter me hoor ik gelach,

gevolgd door gekreun. Ik verkoop de bank een trap voordat ik mijn sleutels op het koffietafeltje laat vallen, mijn schoenen uitschop en op mijn rug ga liggen, met de deken over me heen. Wat zal het er lekker zielig uitzien als ik hier morgenochtend nog ben. Het is geen optie om de banden te vervangen wanneer het stopt met regenen, want daar heb ik twee mannen voor nodig. Hopelijk kan ik morgen een takeldienst bereiken. Ik stuur een appje naar mijn broer.

Ik: Autopech. Zit vast in de Bay. Zal pas morgenochtend thuis zijn.

Ik reik achter me, vind een van de vele rondslingerende opladers en sluit mijn telefoon erop aan.

Regendruppels weerspiegelen het maanlicht op de ramen en de bliksem licht heel even de ruimte op. Zachte geluidjes drijven naar beneden – gelach, geplof, gekraak. Ik kan het niet laten om naar het plafond te staren en te luisteren. Je zou denken dat het me pijn doet – wetende dat al die geluiden afkomstig zijn van Trace – maar het enige dat door mijn hoofd spookt, is de vraag of hij ook zo luid was met mij, en of iemand ons beneden had kunnen horen.

Ik herinner me Liv en Clay vorig jaar, toen we een uitwedstrijd speelden met het lacrosseteam. Zij waren vijanden – ze haatten elkaar – maar we zaten allemaal in hetzelfde team en sliepen op dezelfde hotelkamer. Ik deelde een bed met Amy, en Liv en Clay met elkaar. Toen ik wakker werd, werden mijn vermoedens bevestigd. Ze haatten elkaar helemaal niet. Ik kon het zweet op hun kletsende lichamen bijna ruiken terwijl ze het deden.

Toen ik Amy naast me voelde bewegen, liet ik het alarm op mijn telefoon afgaan en deed ik alsof ik wakker werd. Clay zou niet gewild hebben dat Amy op die manier te weten kwam dat ze op meisjes viel. Of misschien viel ze enkel op Liv. De gevoelens die ze voor elkaar hadden, waren nog steeds sterk. Ikzelf heb nog nooit zoiets voor iemand gevoeld. Ik heb nog nooit meegemaakt dat iemand mij meer dan wat ook ter wereld wilde hebben.

‘Meer?’

Het is niet Trace die het zegt.

Maar iemand anders.

Een van mijn vele idiote fantasieën.

Ik deins achteruit terwijl hij met glinsterende ogen op me af komt.

‘Nog een heel klein beetje dan,’ plaagt hij.

Ik laat mijn ogen van zijn naakte borst naar zijn laaghangende spijkerbroek dwalen, en ik kan het water van toen hij na het

tuinonderhoud in ons zwembad was gesprongen in zijn haar ruiken.

Ik sluit mijn ogen. Mijn ademhaling verzwaaert en mijn buik begint te kriebelen. Hij overbrugt de afstand tussen ons in, waarop ik achteruit deins en met mijn rug tegen de deur van mijn kamer opbots. 'Moet je je baas niet bellen?' vraag ik.

Mijn tepels drukken tegen mijn shirt wanneer hij mijn kin vastpakt en met zijn duim over mijn onderlip strijkt. Ik heb hem gezegd dat ik mijn fooi nog moest innen.'

Zijn fooi... eh... O, juist, ja. Ik haal wat geld uit mijn zak en overhandig het aan hem. Hij neemt het grijnzend aan en gooit het op mijn commode.

Het pulserende gevoel tussen mijn benen neemt toe. Ik laat mijn hand onder de deken glijden en duw hem tegen het kloppende plekje.

Hij laat zijn ruwe vingers onder de rand van mijn shirt glijden.

Mijn hart racet in mijn borst wanneer ik mijn hand gebruik om hetzelfde te doen.

Ik stop met ademen als hij mijn shirt omhoog duwt, hoger en hoger, tot over mijn borsten, waar het blijft steken en hij mijn huid verwarmt met zijn blik.

De koele lucht van het huis strijkt over mijn huid en laat mijn tepels verstijven. Ik duw de deken naar beneden en wrijf nog wat harder over mijn clit.

Hij grijpt de achterkant van mijn dijen vast en tilt me op, tegen zijn lichaam. 'Spreid je benen,' gromt hij zacht.

Ik spreid ze.

Ik spreid ze.

En ik sla mijn benen om hem heen, zodat hij me naar de bureaustoel kan dragen. Hij steekt zijn tong net ver genoeg uit om steeds opnieuw mijn lippen te proeven.

Ik knijp in mijn borst en laat mijn hoofd in mijn nek vallen. Mijn clit klopt als ik met mijn heupen tegen mijn hand stoot.

Ik ga schrijlings bovenop hem op de stoel zitten. Hij grijpt mijn heupen vast en trekt me tegen zijn pik aan. 'Doe je mond open, meisje. Gebruik je tong. En zeg niets tegen je moeder over wat we hebben gedaan terwijl ze weg was.'

Ik berijd mijn hand zoals ik hem berijd. Ik voel zijn ogen op mijn tieten en zijn hand in mijn haar. Ik beweeg sneller en sneller en voel hoe mijn borsten stuiteren. Ik bijt op mijn onderlip om te voorkomen dat ik geluid maak, maar mijn ademhaling is te snel en te oppervlakkig.

O, god, ik...

Ik...

Ik knipper met mijn ogen en zie een figuur in de hal tussen de trap en de woonkamer staan. Warmte spreidt zich uit onder mijn huid.

O, shit.

Er ontsnapt een verrast kreetje en ik haal snel mijn handen van mijn lichaam. Ik trek mijn shirt naar beneden en sper mijn ogen open om de man duidelijker te kunnen zien.

Wat de fuck?

Hij brengt zijn bierflesje naar zijn lippen en neemt er een slok uit.

Trace?

Mijn hart bonkt in mijn borst. 'O mijn god,' mompel ik.

Ik kan niet slikken. Mijn mond is kurkdroog.

Ik staar in de duisternis. Het is niet Trace. Deze man is langer, maar ik kan niet precies zeggen wie het is. Doordat de wolken de maan verduisteren, is het pikzwart in de ruimte.

Top. Echt geweldig.

Het is sowieso een van de Jaegers. Spijkerbroek. Shirtloos. *Net zoals in mijn droom.* Ik trek de deken over mijn onderlichaam. Mijn rok zit nog steeds rond mijn middel opgestroopt.

Ik probeer mijn ademhaling te kalmeren en wrijf in mijn ogen. 'Aracely heeft mijn banden lekgestoken,' zeg ik. 'Ik smeer 'em zodra ik een takeldienst heb kunnen bereiken.'

Wie het ook is, hij zegt niets. Na een paar tellen waag ik nog een blik in zijn richting.

Hij staat er nog steeds.

En hij staat naar me te kijken.

Ik knijp mijn ogen tot spleetjes om hem beter te kunnen zien.

'Wat?' gooi ik eruit. 'Waarom staar je me zo aan?'

Ik ga overeind zitten, met de deken nog steeds om me heen, en zwaai mijn benen van de bank af. 'Op een dag,' zeg ik, terwijl ik in het donker naar mijn schoenen zoek, 'wanneer ik er als een chique dame bijloop en getrouwd ben met een advocaat of bankier die naar lijm smaakt en elke zondag voor familiewaarden pleit, zul je kunnen zeggen dat je me op je bank hebt zien masturberen.'

Het is zo grappig dat ik het best zou begrijpen als hij in lachen uitbarst. Moet ik het nog eens zeggen, zodat hij het kan filmen?

Ik kijk naar hem op, wachtend op een reactie. 'Wie is daar?'

vraag ik. Ik kan zijn gezicht niet zien. Hoe lang staat hij daar al?

'Wil je dat ik wegga?' fluister ik bijna. 'Dat ik naar huis wandel?'

Hij zwijgt, maar kantelt zijn hoofd een beetje opzij.

'Wil jij me een lift geven?' dring ik aan. 'Zodat ik je bank niet

langer in beslag hoeft te nemen?’

Hij blijft als bevroren staan.

Jezus. Wat is zijn probleem?

Alsof deze avond nog niet erg genoeg is. Ik zit vast in het huis van Trace, waar ik welkom ben, zolang ik 's ochtends maar weer vertrek. Het probleem is dat ik me thuis niet veel beter voel.

‘Trace ligt boven met iemand anders te neuken,’ zeg ik met een zachte stem, en ik kijk naar het flesje dat langs zijn zij bungelt. ‘En vreemd genoeg kan me dat geen moer schelen.’

Ik kijk hem aan en schud met mijn hoofd, terwijl de tranen in mijn ogen springen. Ik heb geen idee waarom ik hem dit allemaal vertel. Misschien zorgt het er wel voor dat hij vertrekt.

‘Ik kwam hierheen omdat ik niets anders te doen had.’ Ik lach zacht, maar het duurt niet lang.

Mijn keel begint te prikken en ik sla mijn ogen neer wanneer ik terugdenk aan het plezier dat Trace en ik hebben gehad. Hoewel ik niet verliefd op hem was, had ik nooit met andere mannen plezier gemaakt. Ik was ervan uitgegaan dat hij dat ook niet deed met andere vrouwen.

‘Misschien...’ Ik klem de deken in mijn vuist. ‘Misschien wilde ik gewoon niet dat het betekenisloos was, snap je? Want dat zou betekenen dat ik net zo oppervlakkig ben als...’

Ik maak die zin niet af. *Mommy issues* zijn uit de mode.

‘Waarom doe ik dat?’ zeg ik in mezelf, maar ik voel dat hij nog steeds naar me kijkt. ‘Waarom moet alles altijd betekenis hebben? Waarom is het steeds alles of niets? Als het niet genoeg is, dan betekent het niets voor me. Waarom?’

Mijn kin trilt en ik zie er vast belachelijk uit. Waar huil ik eigenlijk om? ‘Niets...’

Het woord komt als een fluistering. Ik zie hem niet eens ademen. Het bierflesje rust bewegingsloos tegen zijn been, maar hij gaat niet weg.

Ik sta op en vouw de deken op. ‘Ik kan het me niet veroorloven om te gaan studeren,’ ga ik verder, ‘omdat mijn vader al het geld heeft meegenomen. En zelfs al had hij dat niet gedaan, de kinderen zijn er ook nog...’

Ik stop en staar naar de vloer, terwijl de tranen over mijn wangen lopen.

Ik pers de woorden eruit. ‘Ik kan ze niet met haar alleen laten.’

Nu ik weet wat ze met me van plan is, vertrouw ik haar niet meer. En mijn vader ook niet. Dat hij met zijn nieuwe vriendin in Barony Lane woont – nog geen kilometer verderop – en niet in

Atlanta, zoals mijn broer en zus geloven, hou ik voor mezelf. Hoe moet ik hen anders uitleggen dat hun vader hen niet meer wil zien?

‘Mijn moeder wil dat ik met Jerome Watson trouw.’ De woorden blijven in mijn keel steken, waardoor het pijnlijk is om te praten. ‘Een tweeëndertigjarige jurist die ik nog maar één keer heb ontmoet. Hij is op zoek naar een mooie vrouw die hij naar believen kan neuken. Eentje die in goede gezondheid verkeert, die zijn huishouden kan runnen en het niet erg vindt om jaren aan een stuk zwanger te zijn. Een jonge vrouw die te onwetend en te naïef is om tegen hem in te gaan.’

De tranen blijven komen, maar ik voel me niet verdrietig. ‘Ik ben bang,’ zeg ik zacht. ‘Ik had nooit gedacht dat ik, om het leven van de mensen om me heen te verbeteren, mijn eigen leven zou moeten doorbrengen met iemand van wie ik niet hou.’

Ik knijp mijn ogen stevig dicht.

‘Niet dat het wat uitmaakt, toch?’ Ik dwing mezelf te lachen. ‘Niets van wat ik doe zal ooit een verschil maken. Dan kan ik net zo goed mijn familie helpen en mezelf met mooie schoenen en handtassen verdoven.’

Alsof dat me zal afleiden van het feit dat ik word verkocht, want in tegenstelling tot de gesprekken die Jerome en mijn moeder voeren over *mijn* toekomst – ben ik onwetend, noch naïef.

Ik gooi de deken van me af en veeg de tranen weg. Ach, nou ja. Ik slaap wel in de auto.

Maar ineens is hij daar. Hij drukt zijn lichaam tegen mijn rug en legt zijn handen om mijn middel.

Ik hap naar adem. ‘Nee.’ Ik probeer zijn handen weg te duwen.

Het is genoeg geweest. Genoeg. Ik gooi mijn hoofd tegen zijn borst en probeer me los te trekken. Alleen weet ik niet goed of ik vecht om mezelf te bevrijden, of omdat ik iemand wil slaan. Tranen stromen over mijn gezicht en ik haal diep adem.

Maar dan voel ik ineens zijn oppervlakkige ademhaling tegen mijn slaap. Zijn armen die om me heen glijden en me tegen zich aan trekken.

Langzaam. Stevig. Sterk. Warm.

En ik stop met bewegen. Ik voel de warmte van zijn borstkas, die op en neer gaat tegen mijn ruggengraat, en wanneer ik me ontspan, besef ik dat hij me overeind houdt. Hij houdt een arm om mijn buik en legt zijn vrije hand tegen mijn wang. Zijn mond strijkt langs mijn haar.

‘We zijn nog niet dood,’ mompelt hij tegen mijn slaap. Hij kantelt mijn hoofd naar opzij en voordat ik ook maar de kans krijg

om zijn gezicht te zien, drukken zijn lippen al op de mijne en wordt mijn protest gesmoord.

Zijn tong duikt in mijn mond. Hij houdt me zo stevig tegen zijn lichaam aan gedrukt dat ik niet eens kan ademen.

Fuck...

Mijn longen schreeuwen om lucht en mijn huid staat in vuur en vlam. Ik maak me hijgend los en haal diep adem, maar nog geen seconde later klemt hij zijn vuist al in mijn haar en voel ik hoe hij in mijn nek bijt. Ik slaak een kreet. Schokjes elektriciteit stromen van mijn dijen naar mijn hoofd. Ik sluit mijn ogen en voel hoe mijn hart in mijn keel springt wanneer hij mijn shirt omhoog trekt. Ik gooi mijn armen in de lucht, zodat hij de stof van mijn lichaam kan rukken.

Hij haalt zijn mond van mijn huid, houdt mijn buik vast en ritst mijn rok open. Ik kijk naar beneden, naar zijn hand in het donker, en zie dezelfde Jaeger-armband die alle broers dragen – drie dunne bandjes van bruin leer die met elkaar vervlochten zijn, met in het midden het embleem van een slang die zich om een zandloper kronkelt.

Mijn rok valt op de grond. Voorzichtig duwt hij mijn slipje naar beneden, pakt mijn hand vast en leidt die omlaag, tussen mijn dijen, tot mijn vingertoppen mijn natte clit raken.

‘Ga door,’ fluistert hij terwijl hij mijn haar kust.

Mijn voorhoofd is bedekt met een laagje zweet. Ik kan me niet bewegen. Ik kan niet eens nadenken.

Met zijn mond verslindt hij mijn nek en hij knijpt in mijn borst. Hitte verspreidt zich tussen mijn benen en over mijn hele lichaam. Ik begin te hijgen. ‘O, God,’ kreun ik. ‘Stop, alsjeblieft, stop. Ik krijg geen adem. Ik krijg geen adem.’

Hij stoot van achteren tegen me aan. Zijn spijkerbroek zorgt voor een heerlijke wrijving tegen mijn kont en raakt bijna de gevoelige huid diep vanbinnen.

Ik bijt zo hard op mijn onderlip dat het pijn doet.

Ik kan niet stoppen. Ik wil niet stoppen. Ik trek de rest van mijn ondergoed uit, leun tegen hem aan en laat mijn hoofd tegen zijn borst rusten. Ik streel traag over mijn clit en berijd mijn hand, wetende dat hij toekijkt.

Ik sluit opnieuw mijn ogen en geniet van het gevoel van zijn handen op mijn lichaam en de geur van zijn warme lijf. Het doet me denken aan bos en aarde, benzine en vet. Ik vind het geweldig dat je het werk van de Jaegers in hun kleren kunt ruiken. Dat ze hun spieren met noeste arbeid verdienen.

Hij wordt met de minuut stijver en laat zijn kin op mijn hoofd rusten. Zijn ene hand grijpt mijn rechterheup vast, de andere mijn kont. Ik wrijf over mijn knopje en voel hoe het begint te tintelen. Nog een klein beetje. Ik adem diep in. Ik ben er bijna. Ik vind het leuk dat hij naar me kijkt. Zijn vingers klemmen zich vast in mijn huid en moedigen me aan om mezelf nog wat harder te neuken.

‘Ah,’ kreun ik. ‘Ah.’

Ik beweeg steeds harder en sneller...

Hij gromt, trekt me tegen zich aan en beneemt me opnieuw de adem door me te kussen.

Voordat ik kan klaarkomen, leidt hij me naar de bank. Ik ga op mijn buik liggen en voel hoe hij achter me plaatsneemt. Ik til onmiddellijk een knie op en spreid mijn benen voor hem terwijl ik luister hoe hij zijn riem lostrekt.

Ik grijp de bank vast en voel hoe het koude leer tegen mijn buik drukt.

Hij buigt voorover, leunend op zijn vrije hand naast mijn schouder. Ik kreun als hij zijn vingers over mijn ruggengraat laat glijden.

Ik voel zijn adem tegen mijn oor. ‘Krisjen,’ fluistert hij, waardoor ik kippenvel krijg. ‘Vertel dit niet aan Trace.’

Ik denk niet dat het Trace iets zou kunnen schelen, maar ik knik. Hij duwt het topje van zijn pik tussen mijn schaamlippen, pakt mijn dijen vast, en stoot in me.

Hij rekt me uit en vult me volledig. Ik slaak een kreetje van genot, waarna hij een hand voor mijn mond slaat.

Zijn borstkas gaat op en neer tegen mijn rug. Maar dan stopt hij ineens met bewegen – en ademhalen – waardoor het lijkt alsof hij iets wil gaan zeggen... Maar in plaats daarvan begraaft hij zijn neus in mijn haar en haalt diep adem.

Mijn kutje pulseert rond zijn pik, en ik beweeg een beetje om de druk te verlichten. Hij zit zo diep in me.

Hij gaat overeind zitten, grijpt me opnieuw vast en stoot met zijn heupen. Keer op keer op keer. Eerst langzaam, zodat ik aan hem kan wennen, daarna snel en hard, waardoor ik niet anders kan dan volhouden.

Mijn haar plakt tegen mijn rug. Ik span mijn benen strakker om hem heen en geniet van de handen die in mijn huid knijpen. Ik zei dat ik hierheen was gekomen omdat ik niets beters te doen had, maar in werkelijkheid was dit het enige wat ik had willen doen.

Hij grijpt mijn heupen vast, zuigt op mijn schouder, bijt in mijn rug... het is zo moeilijk om stil te zijn. Het maakt me niet uit wie

het ziet. Ik wil gewoon niet dat hij stopt.

Ik voel het orgasme opnieuw naderen en duw mezelf op mijn ellebogen omhoog, zodat ik mijn kont naar achteren kan duwen, tegen hem aan.

Hij buigt over me heen. Het zweet druipt over mijn rug en ik voel zijn warme ademhaling in mijn haar.

Ik voel alles. De zware lucht op mijn huid. De wolken boven het huis. Het leer dat onder me ligt, en dat nu nat is van mijn zweet.

Zijn handen die me eraan herinneren dat ik nog leef.

Er branden tranen achter mijn oogleden, en ik glimlach wanneer hij me bij mijn keel grijpt en mijn hoofd terugtrekt om het zijne te ontmoeten. Ik grijp zijn hand vast en voel de leren bandjes en het warme metaal om zijn pols.

Ik krom mijn rug en beantwoord iedere stoot die hij in me duwt. Ik haal hijgend adem, en nog een keer, en nog een keer, tot mijn dijen gloeien van de hitte, mijn binnenste openbarst en mijn orgasme explodeert. Ik kreun tegen zijn hand en mijn kutje druipt van het genot dat door me heen stroomt. Zijn lichaam trekt kort samen, en na een paar trage stoten komt hij grommend in me klaar.

O God. Ik haal zwaar adem. O God.

Ik val uitgeput op de bank neer en probeer mijn ademhaling te kalmeren. Maar voordat ik daar goed en wel de kans voor krijg, hoor ik zijn stem bij mijn oor.

‘Op een dag, wanneer je eruitziet als een chique dame en getrouwd bent met een advocaat of bankier die naar lijm smaakt en met je rond paradeert als een kleine trofee...’ Hij likt met zijn tong langs mijn oor. ‘Zal ik me afvragen of het mijn zoon is waar hij vadertje mee speelt.’

Ik voel mijn ogen groot worden. Mijn kutje klemt nog een laatste keer samen rond zijn pik en dan glijdt hij uit me. Hij trekt zijn spijkerbroek omhoog en maakt zijn riem opnieuw vast.

Ik blijf even liggen. Mijn lichaam voelt de pijn van zijn afwezigheid. Als ik me uiteindelijk omdraai om naar hem te kijken, is hij al lang weg.

‘Holy shit.’ Ik speur de donkere, lege woonkamer af. ‘Wie was dat in hemelsnaam?’

Een vrouw ontdekt de geheimen van de vijf Jaeger-broers in de
nieuwe roman van New York Times-bestsellerauteur Penelope Douglas.

Aan de andere kant van de stad, in de donkere bossen, in de regen...
Macon is de oudste. Eenendertig. Ex-marinier. Ik geloof niet dat
ik hem ooit heb zien lachen.

Army is achtentwintig. Een alleenstaande vader met de meest prachtige
groene ogen. Hij weet niet wat anders te zijn dan een Jaeger-broer.

Iron gaat binnenkort de gevangenis in. Dat zou je nooit verwachten
als je hem ontmoet. Want hij is eigenlijk een aardige vent.
Maar hij kan het niet laten om op alles te reageren.

Dallas is degene die ik haat. Eenentwintig, wreed en egoïstisch. Hij neemt
wat hij wil en hetgeen er daarna nog overblijft, gooit hij achteloos weg.

En Trace? Hij is van mij. Of dat was hij voor zo'n twee seconden.
Niemand kan hem lang temmen.

Niet dat ik dat ooit heb gewild. Het was leuk, maar nu moet ik naar huis.
Terug naar mijn eigen buurt. Weg van de moerassen en deze mannen.
Naar het grote huis van mijn ouders. In mijn schone straat.
Waar ik nooit vies of slordig ben.

Ik vertrek morgenochtend vroeg.
Vanavond slaap ik hier wel gewoon op de bank.

Mijn huis is donker en stil, iedereen slaapt. Behalve één van hen.
Hij niet me huilen en komt langs achteren naar me toe. Ik laat hem zijn
armen om me heen slaan en me stevig vasthouden. Zijn adem in mijn hals,
zijn vingers in mijn haar... en daar eindigt het niet.

Ik denk niet dat het Trace was.

 SVM
PUBLISHING

 @SVM PUBLISHING

1000 078-94-6660-864-5

9 789464 408645